

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14938/2558

บริษัทพรอพเพอร์ตี้ แพลนนิ่ง แอนด์ ดีเวลลอปเม้นท์ กับพวกโจทก์ กรมพลศึกษา (ที่ถูก กรมพลศึกษา) กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 374

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อความล่าช้าของงานก่อสร้างเกิดจากความผิดของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 สัญญาจ้างควบคุมงาน ข้อ 19 วรรคแรก ระบุกรณีที่ผู้รับจ้างของหมวดงานใดหมวดงานหนึ่งหรือหลายหมวดงาน ปฏิบัติงานล่วงเลยกำหนดเวลาตามสัญญาจ้างก่อสร้างเนื่องจากความผิดของผู้รับจ้างของหมวดงานนั้น ที่ปรึกษาจะได้รับค่าจ้างในอัตราตามที่ระบุไว้ในสัญญาของแต่ละหมวดงาน ตามจำนวนวันที่ได้ปฏิบัติล่วงเลยกำหนดเวลานั้นต่อเมื่อผู้ว่าจ้างได้เรียกร้องเอาจากผู้รับจ้างมาจ่ายให้ที่ปรึกษา จำเลยที่ 1 ได้หักเงินค่าจ้างที่ค้างจ่ายให้จำเลยที่ 2 ในกรณีที่โจทก์ทั้งสามได้ปฏิบัติงานเกินกำหนดเวลาตามสัญญาจ้างไว้แล้ว จำเลยที่ 1 ในฐานะคู่สัญญากับโจทก์ทั้งสาม จึงต้องรับผิดชอบค่าควบคุมงานในส่วนที่จำเลยที่ 2 ทำงานเกินกำหนดเวลา 28 วัน ตามที่ระบุในสัญญาแก่โจทก์ทั้งสาม แต่สำหรับจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 ได้หักเงินหรือได้เรียกร้องค่าจ้างจากจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 เพื่อนำมาจ่ายให้โจทก์ทั้งสาม โจทก์ทั้งสามจึงไม่อาจเรียกเงินส่วนนี้จากจำเลยที่ 1 ได้ และในระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ข้อตกลงตามสัญญาจ้างแต่ละฉบับของคู่สัญญากำหนดไว้ว่าหากผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา และผู้ว่าจ้างยังมิได้บอกเลิกสัญญา ผู้รับจ้างจะต้องชำระค่าปรับให้แก่ผู้ว่าจ้างตามจำนวนเงินที่กำหนดและจะต้องชำระค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานในเมื่อผู้ว่าจ้างต้องจ้างผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่ง อันมีลักษณะเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์ของบุคคลภายนอกตาม ป.พ.พ. มาตรา 374 เมื่อโจทก์ทั้งสามได้ทวงถามให้จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ชำระเงินดังกล่าวแล้ว ถือได้ว่าได้เข้ารับเอาประโยชน์จากสัญญาแล้ว จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 จึงต้องผูกพันรับผิดชอบตามที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง โจทก์ทั้งสามเป็นเพียงตัวแทนจำเลยที่ 1 ในการควบคุมงานก่อสร้าง มีหน้าที่ควบคุมงานให้เป็นไปตามสัญญาก่อสร้าง และให้ถูกต้องตามหลักวิชาการทางด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม ไม่ได้เป็นคู่สัญญากับจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 โดยตรง จึงไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในฐานะต้องรับผิดชอบ หากจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำงานไม่เสร็จตามกำหนดเวลา ทั้งตามข้อกำหนดในสัญญาระบุว่าการทำงานล่วงเวลาต้องได้รับอนุมัติจากผู้ควบคุมงานก่อนทุกครั้งและต้องมีตัวแทนผู้ควบคุมงานอยู่ด้วยตลอดเวลา ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่เพิ่มขึ้นผู้รับจ้างจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ จึงเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ต้องแจ้งความจำนงค์ไปยังโจทก์ว่าจะทำงานล่วงเวลา มิใช่โจทก์เป็นผู้สั่งและการทำงานล่วงเวลาถ้าเป็นผลทำให้งานตามสัญญาจ้างของผู้รับจ้างทำเสร็จเร็วขึ้น ถือเป็นประโยชน์ของผู้รับจ้างโดยตรง ซึ่งตามสัญญาจ้างได้กำหนดให้ผู้รับจ้างซึ่งจะได้ประโยชน์โดยตรงจากการทำงานล่วงเวลามีหน้าที่ต้องจ่ายค่าล่วงเวลาให้ผู้ควบคุมงาน จำเลยที่ 1 จึงหาต้องร่วมรับผิดชอบค่าล่วงเวลาด้วยไม่

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสามฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชำระเงิน 5,096,475.64 บาท

พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 4,493,511.77 บาท นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ โดยให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมรับผิดชอบ 304,935.64 บาท พร้อมดอกเบี้ยคิดจาก ต้นเงิน 266,064.68 บาท ให้จำเลยที่ 4 ร่วมรับผิดชอบ 1,525,340.62 บาท พร้อมดอกเบี้ยคิดจาก ต้นเงิน 1,346,349.86 บาท ให้จำเลยที่ 5 ร่วมรับผิดชอบ 1,000,901.72 บาท พร้อมดอกเบี้ยคิดจาก ต้นเงิน 880,894.88 บาท และให้จำเลยที่ 6 ร่วมรับผิดชอบ 1,395,152.97 บาท พร้อมดอกเบี้ยคิดจาก ต้นเงิน 1,231,885.90 บาท แก่โจทก์ทั้งสาม จำเลยที่ 1 ถึงที่ 3 จำเลยที่ 5 ถึงที่ 6 ให้การขอให้ ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลชั้นต้น พิพากษาให้จำเลยที่ 1 ชำระเงินจำนวน 1,068,316.14 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี (ของต้นเงินดังกล่าว) นับแต่วันที่ 8 กันยายน 2543 ซึ่งเป็นวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสาม กับให้จำเลยที่ 1 ใช้ ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสาม โดยกำหนดค่าทนายความให้ 10,000 บาท ให้ยกฟ้องโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 ค่าฤชาธรรมเนียมโจทก์ในส่วนจำเลยที่ 2 ถึงที่ 6 ให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสาม และจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 1,968,316.45 บาท จำเลยที่ 4 ชำระเงิน 250,000 บาท จำเลยที่ 5 ชำระเงิน 160,000 บาท และจำเลยที่ 6 ชำระเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินที่แต่ละคนรับผิดชอบ นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสาม ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ทั้งสาม จำเลยที่ 1 ที่ 5 และที่ 6 ฎีกา โดย ในส่วนจำเลยที่ 6 ผู้พิพากษาที่ได้นั่งพิจารณาคดีในศาลชั้นต้นรับรองว่ามีเหตุสมควรที่จะฎีกาใน ข้อเท็จจริงได้ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ว่าจ้างจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ให้ทำการก่อสร้างโครงการสนามกีฬาเฉลิมพระเกียรติฯ (คลองหก) จังหวัดปทุมธานี โดยว่าจ้างให้จำเลยที่ 2 ก่อสร้างหมวดงานที่ 1 คือสนามแข่งขันฮอกกี ว่าจ้างให้จำเลยที่ 4 ก่อสร้างหมวดงานที่ 2 คือสนามเบสบอลและสนามฝึกซ้อมเบสบอล ว่าจ้างให้ จำเลยที่ 5 ก่อสร้างหมวดงานที่ 3 คือ สนามลู่วิ่งมาตรฐานและลานกรีฑา สนามแข่งขัน และว่าจ้าง ให้จำเลยที่ 6 ก่อสร้างหมวดงานที่ 4 คือ อาคารบริการกลาง และงานปรับปรุงพื้นที่และ สาธารณูปโภค โดยตามสัญญาก่อสร้างดังกล่าว มีการกำหนดเวลาก่อสร้างให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 31 สิงหาคม 2541 นอกจากนี้จำเลยที่ 1 ได้ว่าจ้างโจทก์ทั้งสามให้ทำการควบคุมงานที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 รับจ้างจำเลยที่ 1 ทำ ตามสัญญาจ้างควบคุมงานเลขที่ ค.1/2541 ลงวันที่ 9 มีนาคม 2541 จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ได้ทำงานตามสัญญาจ้างที่ทำไว้กับจำเลยที่ 1 โดยมีโจทก์ ทั้งสามเป็นผู้ควบคุมงาน ระหว่างทำงานตามสัญญานั้น จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ได้ทำงาน ล่วงเวลาด้วย โดยมีโจทก์ทั้งสามเป็นผู้ควบคุมการทำงานล่วงเวลา ต่อมาปรากฏว่าจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำงานไม่แล้วเสร็จตามกำหนด แต่จำเลยที่ 1 ยังคงให้จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำงานต่อไปโดยมีโจทก์ทั้งสามเป็นผู้ควบคุมงาน จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำงานแล้วเสร็จเมื่อ วันที่ 3 ธันวาคม 2541 จำเลยที่ 1 ชำระค่าควบคุมงานให้โจทก์ทั้งสามเฉพาะที่เกิดขึ้นระหว่างวันที่ 9 มีนาคม 2541 ซึ่งเป็นวันที่โจทก์ทั้งสามทำสัญญาจ้างควบคุมงาน กับจำเลยที่ 1 จนถึงวันที่ 31 สิงหาคม 2541 ซึ่งเป็นวันครบกำหนดตามสัญญาจ้างที่จำเลยที่ 1 ทำไว้กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 โจทก์ทั้งสามได้ทวงถามให้จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ชำระค่าควบคุมงานที่โจทก์ทั้งสามทำ เกินกำหนดเวลาตามสัญญาซึ่งอยู่ในระหว่างวันที่ 1 กันยายน 2541 ถึงวันที่ 3 ธันวาคม 2541 และ ทวงถามให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ชำระค่าควบคุมงานล่วงเวลาที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว รวมทั้ง ค่าจ้างควบคุมงานที่เกิดขึ้นก่อนที่โจทก์ทั้งสามกับจำเลยที่ 1 จะได้ลงนามในสัญญาจ้างควบคุมงาน

แต่จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 เพิกเฉย คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสามว่า จำเลยที่ 1 ต้องรับผิดชอบค่าตอบแทนในส่วนที่เกินกำหนดเวลาตามสัญญาจ้างที่จำเลยที่ 1 ทำไว้กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ให้โจทก์ทั้งสามหรือไม่ และจำเลยที่ 2 กับจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ต้องร่วมรับผิดชอบหรือไม่ ซึ่งในปัญหานี้ศาลฎีกาจะได้วินิจฉัยร่วมกับฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 ไม่ต้องรับผิดชอบค่าตอบแทนในส่วนที่เกินกำหนดเวลาตามสัญญาจ้างที่จำเลยที่ 1 ทำไว้กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ซึ่งในส่วนของโจทก์ทั้งสาม โจทก์ทั้งสามฎีกาว่า เมื่อความล่าช้าของงานก่อสร้างเกิดจากความผิดของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 จำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 จึงต้องร่วมรับผิดชอบค่าตอบแทนตามอัตราที่ระบุไว้ในสัญญาจ้างควบคุมงาน ข้อ 19 วรรคแรก รวมทั้งที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง ข้อ 17 เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ความล่าช้าของงานก่อสร้างทั้งสี่หมวดงานเกิดจากความผิดของจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 และในส่วนจำเลยที่ 2 นั้น ข้อเท็จจริงได้ความจากคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามปากนายปรีชา ว่า จำเลยที่ 1 ได้หักเงินค่าจ้างที่ต้องจ่ายให้ในกรณีที่โจทก์ทั้งสามได้ปฏิบัติงานเกินกำหนดเวลาตามสัญญาจ้างไว้แล้ว จำเลยที่ 1 ในฐานะคู่สัญญากับโจทก์ทั้งสามจึงต้องรับผิดชอบค่าตอบแทนในส่วนที่จำเลยที่ 2 ทำงานเกินกำหนดเวลา 28 วัน ในอัตรารวันละ 9,502.31 บาท รวมเป็นเงิน 266,064.68 บาท ตามที่ระบุไว้ในสัญญาจ้างควบคุมงาน ข้อ 19 วรรคแรก ที่ระบุไว้ว่า ในกรณีที่ผู้รับจ้างของหมวดงานใดหมวดงานหนึ่งหรือหลายหมวดงานปฏิบัติงานล่วงเลยกำหนดเวลาตามสัญญาก่อสร้าง เนื่องจากความผิดของผู้รับจ้างของหมวดงานนั้น ที่ปรึกษาจะได้รับค่าจ้างในอัตรารวันละตามที่ได้ระบุไว้ในสัญญาจ้างก่อสร้างของแต่ละหมวดงาน ตามจำนวนวันที่ได้ปฏิบัติล่วงเลยกำหนดเวลานั้น ต่อเมื่อผู้ว่าจ้างได้เรียกร้องเอาจากผู้รับจ้างมาจ่ายให้ที่ปรึกษา ในส่วนจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 นั้น เมื่อไม่ปรากฏข้อเท็จจริงชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 1 ได้หักเงินค่าจ้างที่ต้องจ่ายไว้หรือได้เรียกร้องเงินค่าจ้างจากจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 เพื่อนำมาจ่ายให้โจทก์ทั้งสาม โจทก์ทั้งสามจึงไม่อาจเรียกเงินส่วนนี้จากจำเลยที่ 1 ได้ ส่วนที่จำเลยที่ 1 นำสืบอ้างว่า ที่ไม่จ่ายค่าจ้างในส่วนที่โจทก์ทั้งสามทำงานล่วงเลยกำหนดเวลาตามสัญญาจ้าง เนื่องจากคณะกรรมการประสานงานก่อสร้างตรวจสอบพบว่าโจทก์ทั้งสามใช้บุคลากรซ้ำซ้อนกับผู้ควบคุมงานการก่อสร้างอาคารกาญจนาภิเษก ซึ่งโจทก์ทั้งสามได้เบิกค่าควบคุมงานไปแล้วนั้น ข้อเท็จจริงก็ได้ความจากคำเบิกความของพยานโจทก์ทั้งสามปากนายปรีชาว่า เคยมีกรณีที่โจทก์ทั้งสามใช้บุคลากรควบคุมงานมากกว่าสองโครงการในเวลาเดียวกัน แต่จำเลยที่ 1 ก็ได้ชำระค่าควบคุมงานให้โดยมิได้โต้แย้งใด ๆ ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวข้างต้นจึงไม่น่าหนักใจรับฟังในส่วนจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ที่โจทก์ทั้งสามฎีกาขอให้ร่วมรับผิดชอบนั้น เห็นว่า แม้ตามสัญญาจ้างควบคุมงาน ข้อ 19 วรรคแรก ซึ่งโจทก์ทั้งสามทำกับจำเลยที่ 1 จะมีข้อสัญญากำหนดไว้ว่า โจทก์ทั้งสามในฐานะที่ปรึกษาจะได้รับค่าจ้างตามจำนวนวันที่ได้ปฏิบัติเกินกำหนดเวลาตามสัญญาจ้างต่อเมื่อจำเลยที่ 1 ในฐานะผู้ว่าจ้างได้เรียกร้องเอาจากจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ในฐานะผู้รับจ้างก็ตาม แต่ในส่วนระหว่างจำเลยที่ 1 กับจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ซึ่งต้องผูกพันตามสัญญาจ้างนั้น ก็มีข้อสัญญาข้อ 17 ของสัญญาแต่ละฉบับระบุไว้ว่า หากผู้รับจ้างไม่สามารถทำงานให้แล้วเสร็จตามเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญา และผู้ว่าจ้างยังมิได้บอกเลิกสัญญา ผู้รับจ้างจะต้องชำระค่าปรับให้แก่ผู้ว่าจ้างเป็นเงินจำนวนวันละ 104,997.30 บาท, 99,500 บาท, 76,750 บาท และ 97,187.45 บาท ตามลำดับและจะต้องชำระค่าใช้จ่ายในการควบคุมงานในเมื่อผู้ว่าจ้างต้องจ้างผู้ควบคุมงานอีกต่อหนึ่งเป็นจำนวนเงินวันละ 9,502.31 บาท, 9,011.48 บาท 7,316.18 บาท และ 8,805 บาท ตามลำดับ โดยนับถัดจากวันที่กำหนดแล้วเสร็จตามสัญญาหรือวันที่ผู้ว่าจ้างได้

ขยายให้จนถึงวันที่ทำงานแล้วเสร็จจริง ข้อสัญญาดังกล่าวมีลักษณะเป็นสัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 374 ดังนั้น เมื่อปรากฏว่า โจทก์ทั้งสามได้ควบคุมงานที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 รับจ้างจำเลยที่ 1 ทำและได้ทวงถามให้จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ชำระเงินจำนวนดังกล่าวอันถือได้ว่าได้เข้ารับเอาประโยชน์จากสัญญาแล้ว จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 จึงต้องผูกพันรับผิดชอบตามที่กำหนดไว้ในสัญญาข้อที่ 17 ของสัญญาจ้างแต่ละฉบับ เมื่อจำเลยที่ 2 ต้องรับผิดชอบ จำเลยที่ 3 ในฐานะหุ้นส่วนผู้จัดการของจำเลยที่ 2 จึงต้องร่วมรับผิดชอบ ฎีกาของโจทก์ทั้งสามในข้อนี้ฟังขึ้นบางส่วน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสามเป็นประการต่อไปว่า ค่าควบคุมงานล่วงหน้า ที่ศาลอุทธรณ์กำหนดให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 รับผิดชอบมานั้น เหมาะสมแล้วหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ทั้งสามไม่ได้เป็นคู่สัญญากับจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 โดยตรง เป็นเพียงตัวแทนของจำเลยที่ 1 ในการควบคุมงาน ทั้งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงในสำนวนว่า ความล่าช้าของการทำงานจะต้องมีการทำงานล่วงเวลามีสาเหตุมาจากโจทก์ทั้งสาม ตามสัญญาจ้างควบคุมงานที่โจทก์ทั้งสามทำกับจำเลยที่ 1 ก็มีข้อสัญญาข้อ 9 กำหนดหน้าที่ของโจทก์ทั้งสามในฐานะผู้ควบคุมงานไว้เพียงว่า ให้โจทก์ทั้งสามมีหน้าที่ควบคุมงานให้เป็นไปตามสัญญาก่อสร้างและให้ถูกต้องตามหลักวิชาการทางด้านสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม โจทก์ทั้งสามจึงไม่ใช่ผู้ที่อยู่ในฐานะที่ต้องรับผิดชอบหากจำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำงานไม่แล้วเสร็จตามกำหนดเวลาในสัญญาจ้าง ที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำไว้กับจำเลยที่ 1 ทั้งตามเอกสาร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้างก็ได้กำหนดเรื่องการทำงานล่วงเวลาไว้ว่า การทำงานล่วงเวลาจะต้องได้รับอนุมัติจากผู้ควบคุมงานก่อนทุกครั้ง และจะต้องมีตัวแทนของผู้ควบคุมงานอยู่ด้วยตลอดเวลา ค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่เพิ่มขึ้นผู้รับเหมาจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ จากข้อสัญญาดังกล่าวนี้นี้แสดงว่าการทำงานล่วงเวลานั้นเป็นเรื่องที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ต้องเป็นฝ่ายแสดงความจำนงไปยังโจทก์ทั้งสามว่า ประสงค์จะทำงานล่วงเวลา มิใช่โจทก์ทั้งสามเป็นผู้สั่งให้ทำงานล่วงเวลา กรณีจึงถือไม่ได้ว่า การที่จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 ทำงานล่วงเวลาเกิดจากความบกพร่องในการควบคุมงานของโจทก์ทั้งสาม จำเลยที่ 2 และที่ 4 ถึงที่ 6 จึงต้องรับผิดชอบชำระค่าล่วงเวลาตามอัตราที่กำหนด มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสามเป็นประการต่อไปว่า จำเลยที่ 1 ต้องร่วมรับผิดชอบชำระค่าล่วงเวลาให้แก่โจทก์ทั้งสามหรือไม่ เห็นว่า การทำงานล่วงเวลามีผลทำให้งานตามสัญญาจ้างที่จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 รับจ้างจำเลยที่ 1 ทำเสร็จเร็วขึ้น จึงถือเป็นประโยชน์ของจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 โดยตรง ซึ่งแม้จะเป็นส่วนหนึ่งของสัญญาจ้างควบคุมงาน แต่ข้อ 4.4.4 ก็ได้กำหนดไว้โดยชัดแจ้งแล้วว่า ให้เป็นหน้าที่ของจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ในฐานะผู้รับจ้างที่จะต้องจ่ายค่าล่วงเวลาให้โจทก์ทั้งสาม แสดงว่าจำเลยที่ 1 ต้องการที่จะให้จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ซึ่งจะได้ประโยชน์โดยตรงจากการทำงานล่วงเวลาเป็นผู้รับผิดชอบชำระค่าล่วงเวลา จำเลยที่ 1 จึงหาต้องร่วมรับผิดชอบชำระค่าล่วงเวลาให้แก่โจทก์ทั้งสามไม่ ส่วนที่ปรากฏว่าในคดีอาญาที่โจทก์ที่ 1 เป็นโจทก์ฟ้องนายสุวรรณ อธิบัติของจำเลยที่ 1 ในคดีนี้กับพวกเป็นจำเลย และศาลอาญากรุงเทพใต้วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต้องร่วมรับผิดชอบชำระค่าล่วงเวลาให้ฝ่ายโจทก์นั้น คดีอาญาดังกล่าวยังไม่ถึงที่สุด จึงไม่มีผลผูกพันคดีนี้ ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยในประเด็นนี้มา ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ทั้งสามในข้อนี้ฟังไม่ขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 1 ชำระเงิน 1,175,080.33 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,034,381.13 บาท โดยให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมรับผิดชอบในจำนวนเงิน 304,935 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 266,064.68 บาท โดยให้จำเลยที่ 4 รับผิดชอบชำระเงิน 1,525,340.62 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,346,349.86 บาท

ให้จำเลยที่ 5 รับผิดชอบชำระเงิน 1,000,901.72 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 880,894.88 บาท และให้จำเลยที่ 6 รับผิดชอบชำระเงิน 1,395,152.97 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 1,231,885.90 บาท นับแต่วันถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 8 กันยายน 2543) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสาม นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

วีระชาติ เอี่ยมประไพ · สมชาติ ธัญญาวินิชกุล · สุภัทร อยู่ถนอม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/14938/2558>